

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

MAIKLS KONELIJS

TUKSNEŠA
ZVAIGZNE

**MAIKLS
KONELIJS**

**TUKSNEŠA
ZVAIGZNE**

**MICHAEL
CONNELLY**

**DESERT
STAR**

MAIKLS KONELIJS

TUKSNEŠA ZVAIGZNE

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ko 470

Copyright © 2022 by Hieronymus, Inc.
Hachette Book Group supports the right to free expression
and the value of copyright.
Little, Brown and Company, Hachette Book group

Maikla Konelija romāna "Tuksneša zvaigzne"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © 9685995/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-094-1

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2023

PIEMINOT FILIPU SPICERU,
KURŠ NOTICĒJA HARIJA BOSA IDEJAS DZĪVOTSPĒJAI

Pirmā daļa

Zudušo dvēseļu bibliotēka

PIRMĀ NODAĻA

Bosam uz galda bija sarindotas lietošanai sagatavotas tabletes. Brīdī, kad iedzinkstējās durvju zvans, viņš sēdēja pie galda, lēja ūdeni no pudeles glāzē un prātoja, ka nevajadzētu likties zinīs par tādu traucēkli. Meitai bija atslēga, un viņa nekad nezvanītu un neklauvētu, un viņš nevienu negaidīja. "Tas noteikti ir advokāts vai kaimiņš." Diemžēl Boss savus kaimiņus vairs nepazīna – apkārtne dzīvojošie likās maināmie ik pēc pāris gadiem, un viņš, nodzīvojis te vairāk nekā trīsdesmit gadus, bija pārstājis sveicināt jaunpienācējus. Patiesību sakot, viņam patika būt untumainam un vecam bijušajam policistam rajonā, kuram cilvēki baidījās pat tuvoties.

Kad zvans iedzinkstējās otrreiz, atskanēja sauciens. Pazīstama balss.

– Harij, es zinu, ka tu esi mājās! Piebraucamajā ceļā ir tava mašīna!

Viņš attaisīja galda atvilktni, kur glabājās plastmasas dakšiņas un karotes, salvetes un zobu bakstāmie, kas nāca komplektā ar pasūtītajiem ēdieniem un ko viņš nekad neizmantoja. Ar plaukstu ieslaucījis tabletes atvilk-

nē, viņš to aiztaisīja, tad piecēlās un piegāja pie durvīm.

Uz lieveņa pirmā pakāpiena stāvēja Renē Balāra. Viņi nebija redzējušies jau gandrīz gadu. Sieviete izskatījās tievāka nekā iepriekš.

Zem vējjakas iezīmējās izcilnis – tur bija paslēpta pie siksnas piestiprināta maksts ar šaujameroci.

– Sveiks, Harij! – viņa sacīja.

– Tu esi nogriezusi matus, – viņš attrauca.

– Jau pasen, jā.

– Ko tu te dari?

Sieviete sarauca pieri, it kā būtu gaidījusi laipnāku sagaidīšanu. Taču Boss nezināja, kāpēc lai viņa uz to cerētu – pēc visa, kas notika pagājušajā gadā.

– Finbārs, – izgrūda Balāra.

– Ko?

– Neizliecies. Finbārs Makšeins.

– Kas noticis ar viņu?

– Nelietis aizvien ir uz brīvām kājām. Kaut kur slapstās. Vai gribi pamēģināt kopā ar mani lietu atklāt, vai arī turpināsi dusmoties?

– Par ko tu runā?

– Ja ielaidīsi, tad izstāstišu.

Boss mirkli pavilcinājās, pēc tam pakāpās nostāk un izstiepa roku, ar tik skopu žestu rādīdams, ka viņa drīkst ieiet mājā.

Balāra spēra soli pāri sliekšnim un nostājās pie galda, kur pirmīt bija sēdējis Boss. – Bez mūzikas? – viņa pajautāja.

– Šodien nav noskaņojuma, – Boss attrauca. – Tātad... kas ir ar Makšeinu?

Viņa palocīja galvu. Skaidrs, ka jāķeras pie lietas.

– Mani iecēla par neatklāto lietu izmeklēšanas vienības vadītāju, Harij.

– Biju dzirdējis, ka tā ir likvidēta. Izformēta, jo neesot tik vajadzīga kā patruļnieki ielās.

– Taisnība, tomēr pasaule mainās. Uz pārvaldi tiek izdarīts spiediens neatklāto lietu sakarā. Tu taču zini, kas ir Džeiks Pērlmens, vai ne?

– Pilsētas padomes loceklis.

– Un pārstāv šo rajonu, starp citu. Pirms kāda laiciņa tika nogalināta viņa jaunākā māsa. Noziegums tā arī nav atklāts. Pēc ievēlēšanas viņš noskaidroja, ka vienības vairs nav un neviens vairs neizmeklē tumšās lietas.

– Un?

– Es par to uzzināju, aizgāju pie kapteiņa un izteicu priekšlikumu. Es aizeju no pašreizējā posteņa un atkal izveidoju neatklāto lietu izmeklēšanas vienību.

– Kur būsi viena pati?

– Nē, tāpēc jau esmu šeit. Desmitais stāvs piekrita, ka vienībā ir viens štata detektīvs, proti, es, un pārējie ir rezervisti, brīvprātīgie un līgumnieki. Ideja nav oriģināla, citās pārvaldēs jau gadiem darbojas līdzīgs modelis, turklāt diezgan veiksmīgi, ar teicamiem rezultātiem. Labs modelis. Atcerējos par to, kad aizdomājos par taviem sasniegumiem Sanfernando.

– Un gribi, lai es... iesaistos tajā komandā... vai kā nu to sauc? Pie rezervistiem mani nevarēs pieskaitīt, jo neizturēšu fiziskās izturības pārbaudes. Noskriet jūdži nepilnās desmit minūtēs? Aizmirsti!

– Tā ir, tāpēc tu būsi brīvprātīgais. Vai arī... noslēgsim

ligumu. Es sadabūju visus Gelegeru lietas materiālus. Seši sējumi par četrām slepkavībām. Noteikti vairāk, nekā tu paņēmi līdzī. Tu varētu atgriezties pie Makšeina meklēšanas, turklāt oficiālā kārtā.

Boss mirkli padomāja par to. Makšeins divtūkstoš trīspadsmītajā gadā bija nogalinājis visu Gelegeru ģimeni un liķus apracis tuksnesī, taču Bosam neizdevās šī nelieša vainu pierādīt. Un tad viņš atvaļinājās no dienesta. Protams, tā nebija vienīgā neatrisinātā lieta viņa trīsdesmit gadus ilgās karjeras laikā. Ikvienam slepkavību izmeklētājam gadījās neveiksmes. Taču Gelegeru gadījumā boja aizgāja vesela ģimene un tāpēc šo lietu negribējās atstāt bez rezultāta.

– Tu lieliski zini, ka es aizgāju ar skandālu, – Boss sacīja. – Aizgāju, iekams mani izmeta. Un iesūdzēju viņus. Mani vairs nelaidīs pa durvīm iekšā.

– Ja vien gribēsi, viss tiks nokārtots, – Balāra solīja. – Es painteresējos pirms braukšanas šurp. Tagad mums ir cits tiešais priekšnieks, arī daudzi kolēģi ir nomainījušies. Godīgi sakot, Harij, ne pārāk daudzi no viņiem zina, kas tu tāds esi. Tu nestrādā jau... cik? Piecus gadus? Sešus? Pārvaldē viss ir mainījies.

– Vau saderēt, ka desmitajā stāvā gan nav aizmirsuši par mani.

Policijas administrācijas ēkas desmitajā stāvā atradās policijas priekšnieka un pēc ranga zemāku priekšnieku kabineti.

– Tu neticēsi, bet mēs nemaz nestrādāsim tai ēkā, – Balāra stāstīja. – Mūsu birojs būs Vestčesterā, jaunajā arhī-

va mītnē. Tādējādi būsim pasargāti no politikas un pārāk centīgiem uzraugiem.

Tas ieintrigēja Bosu.

– Seši sējumi, – viņš noteica, it kā skaļi domādams.

– Salikti kaudzē uz rakstāmgalda, kas atvēlēts tev, – kārdināja Balāra.

Īsi pirms atvaļināšanās Boss daudzus lietas materiālus bija nokopējis un paņēmis līdzi uz mājām, tostarp laika grafikus un atskaites, kuras uzskatīja par pašām svarīgākajām. Palaikam viņš tos pārcilāja, taču bija spiests atzīt, ka nekur tālāk nav ticis un Finbārs Makšeins joprojām ir brīvībā un dzīvo, cepuri kuldams. Bosam tā arī nebija izdevies atrast kaut cik nopietnus pierādījumus pret šo cilvēku, taču viņš nešaubīgi, ar sirdi un dvēseli bija pārliecināts, ka tieši Makšeins ir vainīgais. Balāras piedāvājums bija nūdien vilinošs.

– Tātad es drīkstēšu atgriezties un izmeklēt Gelegeru ģimenes lietu? – viņš noprasīja.

– Protams, ka drīkstēsi, – Balāra atzina. – Bet būs jāpalīdz arī citās lietās.

– Nuja, vienmēr atrodas pa kādai darvas karotei.

– Man ir jāuzrāda rezultāti. Jāpierāda tas, cik smagi viņi kļūdiņās ar vienības izformēšanu. Gelegeru lietā būs jāiegulda smags darbs... Jāizlasa seši sējumi, kuros nav atskaišu par pirkstu nospiedumiem vai DNS pēdām, jo tādus gluži vienkārši neatrada. Dabūsīm noskrieties, un man nav iebildumu, taču vismaz daži noziegumi ir jāatklāj ātri, lai būtu skaidrs, ka attaisnojas vienības pastāvēšana, un tu varētu sēdēt pie saviem sešiem sējumiem. Vai tas nebūtu iespējams?

Uzreiz Boss neatbildēja. Prātā atausa notikumi pirms gada, kad Balāra izrāva pamatu viņam zem kājām – aizgāja no dienesta, sadusmojusies par pārvaldē valdošo politiku un birokrātiju, sieviešu nišanu un visām pārējām nelaimēm, – bet piekrita dibināt kopīgu privātdetektīvu aģentūru, tomēr drīz vien paziņoja, ka atgriezīsies valsts darbā, jo policijas šefs pasolījis, ka viņa varēs pati izvēlēties posteni. Balāra izlēma par labu Laupīšanu un slepkavību izmeklēšanas daļai pilsētas centrā, un tas pielika punktu abu sapnīm par kopīgu firmu.

– Zini, es esmu sācis raudzīties pēc telpām, – viņš ierunājās. – Ir kāds birojs ar diviem kabinetiem ēkā aiz Holivudas atlētu kluba.

– Paklau, Harij, es atvainojos par to, kā toreiz izturējos, bet arī tev jāuzņemas vismaz daļa vainas.

– Man? Kādas mulķības!

– Nē, tieši tu pirmais pateici, ka pašas veiksmīgākās ir tās pārmaiņas, kas tiek veiktas no iekšpuses, nevis no ārpusēs. Un es tobrīd nolēmu, ka tā arī jādara. Ja tev tā ir vieglāk, vari vainot mani, bet es tikai rīkojos tā, kā tu pamācīji.

Boss papurināja galvu. Viņš nespēja atcerēties, ka būtu kaut ko tādu sacījis, bet apzinājās, ka tieši tā uzskata. To viņš bija stāstījis savai meitai, kas apsvēra izredzes strādāt policijā tieši tai periodā, kad pilsētā valdīja masu nemieri un naidis pret likumsargiem.

– Labi, – viņš izgrūda. – Es piekritu. Vai man būs žetons?

– Nebūs ne žetona, ne šaujama, – paskaidroja Balāra.